



မြပုလဲခင်

စည်းသတ်ခြုံရိုး

ဝန် : ချီ သိန်း ဝေ ချီ ချီ

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

မုတ်သုန် မာန်လျှော့လေပြီ။ လေညင်းဆော်သွေးတဲ့ ချိန်ခါမို့ အဏ္ဏဝါ
ရေပြင်သည် လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးများ နှင့်အတူ ဆော့ကစားနေသည် ။

‘ဆန်းလေး’အမည်ရှိ သဘောသည် ရေလွှာကိုခွဲဖြာပြီး ငွေသောင်ယံ
တောမြို့လေးဆီသို့ ဦးတည်နေသည် ။

သီရိတစ်ယောက် သဘောလက်တန်းကို ကိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ငေးမောကြည့်နေမိသည် ။ မရောက်ဖူးသေးသော ဒေသစိမ်းကို လာ
ရောက်ရသဖြင့် ရင်ခုန်နေမိသည် ။ သို့သော် ငွေသောင်ယံအလှနှင့် သ
ဘာဝရှုမျှော်ခင်း အသွယ်သွယ်တို့ ၏ အလှတရားတွေက နွေးထွေးစွာ
ကြိုဆိုနေမှုကြောင့် အားငယ်စိတ်တွေ ပြေလျော့သွားမိသည် ။

မကြာလိုက်ပါ။ ‘ဆန်းလေး’သဘောသည် ငွေသောင်ယံဆိပ်ကမ်းသို့
ဆိုက်ကပ်လေပြီ။ ဆိပ်ကမ်း ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများ သည် သ
ဘော၌ ပါလာသော ကုန်များကို ထမ်းတင်ရန် ဆင်းလာကြသည် ။ ခရီး
သည် များကလည်း အိမ်အပြန် ကြိုလင့်စောင့်မျှော်နေသူများကို မြင်လို
ဇောနှင့် အလှအယက် တိုးဝှေ့ပြီး ဆိပ်ကမ်းပေါ် တက်ရောက်ကြလေသ
ည် ။

ယခုမှ သင်္ဘောဆိုက်ခါစဆိုတော့လည်း ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး ခရီးသ
ည် များ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေသေးသည်။ သို့သော် လိုရာခရီးကို
သွားကြသဖြင့် တစ်စတစ်စ လူစုကွဲသွားသည်။

‘ကလေးမ၊ ဘယ်သူမှ လာမကြိုဘူးလား’

သင်္ဘောပေါ်၌ အသိဖြစ်ခဲ့သူ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ အမေးကို ခေါင်းခါပြ
လိုက်ရုံသာ ခါပြလိုက်နိုင်သည်။ အင်အားကုန်ခမ်းသွားသည့်နှယ် ခံစား
လိုက်ရသည်။

‘ခဏတော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

သီရိ နာရီကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပြောလိုက်သည်။ ဆယ်မိ
နစ် စောင့်ဦးမည်။ လာမကြိုလျှင်တော့ လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်းပြီးသွား
မည်။ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်မှာ ပေါ့ဟု အားမာန်ချီလိုက်သည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ကြွင်းကျန်ရစ်သူမှာ သီရိနှင့် ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမား
များ သာ။

သီရိ ငိုချင် လာပြီ။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်တိုရမလဲ။ ဇာခြည့်ကိုပဲ စိတ်တိုရ
မလား၊ ဝေခွဲမရ။ သို့သော် အားတင်းလိုက်သည်။

လူဆိုတာ မွေးဖွားလာကတည်းက တစ်ယောက်တည်း။ သေတော့
လည်း တစ်ယောက်တည်းပင်။ မွေးသည် မှ သေခြင်းဟူသော ဘဝ၏
နောက်ဆုံးမှတ်တိုင် လျှောက်လှမ်းတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုခြ
င်းသည် အဆန်းမဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။

မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း လမ်းမဆီ
သို့ မျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရှေ့တည့်တည့်ကိုလျှောက် လာပြီး အကြည့်ရဲသော လူတစ်ဦး၏ စွန်

ရဲအကြည့်ကြောင့် သီရိ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ။ ဟွန်း ဗွီအား (၁၅၀၀) မျက်လုံးနှင့်။

‘ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...’

ထိုသူထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ။

ချက်ချင်းဆိုသလိုလည်း သီရိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ လာရပ်သည်။ ။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ။ အကြံအဖန် လုပ်တာများ လား သတိထားရမည်။

‘မင်း သီရိစောလား’

သီရိအားတက်သွားသည်။ ။ မျက်ဝန်းအစုံ လင်းလက်သွားသည်။ ။ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ နှုတ်ကလည်း ကမန်းကတန်း -

‘ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျုပ် ဇာခြည်ရဲ့ အစ်ကိုပါ’

‘ဇာခြည်ကော...’

‘သူ ကျောင်းတက်နေရတော့ အမိအတွက် ကျောင်းမဖျက်နိုင်လို့ ကျုပ်ကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့မနေနဲ့၊ သွားမယ်၊ ပေး...’

သီရိထံမှ အဝတ်အစား အိတ်သေတ္တာကို သူ ဆွဲယူကာ ထွက်သွားသည်။ ။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ အထဲမှာ သီရိအဝတ်အစားတွေ’

‘အို... ဗျာ... ခေါင်းပေါ်ရွက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ’

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကသွားနေသော သူ့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးကို မိအောင် မနည်းလိုက်ရင်း ရှေ့မှ သွားနေသူသည် ပြောဆိုပုံမှာ ရိုင်းသည်ဟု ယူဆမိသည်။ သို့သော် ရိုးသားပွင့်လင်းပုံရသည်။

လောလောဆယ်အတွက်တော့ သီရိ အားကိုးရာသည် လောကွတ်မပါသော၊ စကားကို လိုရာသာပြောတတ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရင်း အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းကြီးကလည်း ကျဲလိုက်တာ။

‘ဟေ့... ဆိုက္ကား’

သူ့ရဲ့ အသံဩဇာကြောင့် ဆိုက္ကားတစ်စီး ရောက်ရှိ လာပြီး -

‘အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘မရမ်းချောင်း’

‘အစ်ကို လေးရာကျမယ်’

‘ဘာကွ’

သူ့ရဲ့ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် ဆိုက္ကားသမားသည် ကြောင်ကြည့်နေသလို သီရိလည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ဘာမှန်းမသိ တွေ့ကြည့်နေမိသည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ခုမှ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် များမှတ်ပြီး အချဉ်ဖမ်းနေတာလား၊ မရမ်းချောင်းက မင်းဇေသူဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ရာပဲပေးမယ်၊ လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ၊ ဆိုက္ကားပေါတယ်’

‘ရပါတယ်၊ အစ်ကိုကလဲ စိတ်ကြီးပဲ၊ ကိုယ့်လူတွေပဲ အလကားတောင့် ပို့ပေးရမှာ ပေါ့၊ ကဲ... လာ တက်’

သီရိ သဘောပေါက်လိုက်မိသည် ။ တစ်နယ်မှ လာသော သူတို့ ကို ဒေသအကြောင်း မသိဘူးဆိုပြီး ဆိုက္ကားခ၊ ကားခဈေးပို့တောင်းတဲ့ ဓလေ့သည် နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိပါလားဟု ခုလို ဓာတ်သိနဲ့ တွေ့တော့ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်လို့ မရကြပါလား။

‘ကဲ... အမိ တက်’

‘အို... အစ်ကိုက ရှေ့ကအရင်တက်လေ၊ အစ်မလေးက နောက်က အရင်တက်ရင် ဆိုက္ကားဖင်ထောင်သွားမှာ ပေါ့’

ဆိုက္ကားသမားရဲ့ တားမြစ်မှုကြောင့် သီရိ တက်မလိုဟန်ပြင်ပြီးကာမှ ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်လိုက်ရသည် ။ သူကလည်း ဆိုက္ကားအထာ သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ရှေ့က ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သီရိက နောက်က ထိုင်လိုက်သည် ။

‘အစ်ကို အထုပ်ပေး၊ နောက်က ကယ်ရီပေါ် တင်လိုက်မယ်’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

ဆိုက္ကားသမားက သူ့ဆီက သီရိ အဝတ်အစားသေတ္တာကို ဆိုက်က္ကား ကယ်ရီပေါ် တင်လိုက်ပြီး သားရေကြိုးဖြင့် ချိလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဆိုက္ကား ကို နင်းထွက်လိုက်သည် ။

လမ်းကလည်း သံခင်းထားသောလမ်း၊ ချိုင့်ကလည်း ထူသည် ။ သူနှင့် သီရိ သုံးနှင့်လေးလို ကျောချင်းကပ်ထိုင်နေရသည် မှာ ရင်မှာ နွေးထွေးသော်လည်း ရှိန်နေမိသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆိုက္ကားဘယ်ညာ ယိမ်းသွားမှုကြောင့် ကျောချင်းပွတ်တိုက်နေသည် ။

သူစိမ်း ယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့် ကျောချင်းကပ် ထိတွေ့နေရသည်
မို့ သီရိ ရှက်အားပိုနေမိသည်။ ။

‘ဟေ့... ကိုဖိုးဇေ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်၊ စွံတာမြန်လိုက်တာ’

လမ်း၌ သူ့အသိတစ်ဦး၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် သီရိ ထူပူသွားပြီး
မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူကလည်း ဘာမှ တုံ့ပြန်ပြောသံမထွက်။ ခုလို အပြောခံ၊ အထင်ခံရ
သည် ကိုပင် ဘဝင်လေဟပ်ပြီး အသားယူနေလားမသိ။ မုန်းစရာ
ကောင်းလိုက်တာလွန်ရောဟု သီရိ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်ကျဖြစ်နေစဉ် နောက်ထပ်
ပေါ်လာပြန်ပြီ။

‘ကိုဖိုးဇေ... ဘယ်တော့ စားရမလဲ’

ဈေးလမ်းဖြစ်နေသဖြင့် လူကလည်း မပြတ်။ ဆိုက္ကားကလည်း လူ
ရှောင်ပြီး စောင့်နင်းနေရသည်။ ။

ဆိုက္ကားရပ်လိုက်၊ သွားလိုက်နှင့် လူပုံလယ်မှာ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြ
နေသည် ဖြစ်နေပေသည်။ ။

သူ့အသိတွေကလည်း အင်တာဗျူး မေးနေသလား မှတ်တယ်။ သူက
မဖြေဘဲနေသဖြင့် သီရိလည်း သူ့ကျောပြင်ကို တံတောင်ဖြင့် ထောက်လို
က်ပြီး -

‘မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ဖြေ လိုက်လေ၊ ရှင်မဖြေတော့ ကျွန်မ သိက္ခာ
ကျတယ်၊ ကျွန်မက အပျိုရှင့်’

‘ကျုပ်ကလည်း လူပျိုပါပဲ၊ ကဲ... ဟေ့ကောင်... ပေါက်ကရတွေ ပြော
မနေနဲ့၊ သူက ငါ့ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်း ဧည့်သည် ကွ’

‘ဟာ... မသိလို့ နော်၊ ဆောရီး’

သူ့ရဲ့ အဖြေကို သိလိုက်ရတဲ့ ကိုရွှေ အင်တာဗျူးသမားမှာ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။ ။

သီရိက တောင်းပန်ပေမယ့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

‘မရောက်သေးဘူးလား၊ ဒီမှာ နေကပူ၊ လူကလည်း အနေကျပ်ရတဲ့ အထဲ စိတ်ကပါ ကျဉ်းကျပ်နေတော့ ငရဲပြည်ရောက်နေတာ ကျနေတာပဲ’

‘အမိ ရောက်ဖူးလို့ လား’

‘ရောက်ဖူးတယ်’

အိုးရွဲ့က စလောင်းရွဲ့နှင့် ဖုံးသည့်နှယ် ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘ခု’

‘ဪ...’

သူ သဘောပေါက်သွားဟန် ရသည်။ ။

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ဈေးလမ်းဆိုတော့ လူသွားလူလာများ တယ်၊ လမ်းကကြမ်းတော့ ထင်တိုင်းခရီးမပေါက်ဘူး၊ အမိတို့ ရန်ကုန်လို နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မိန်းမဆိုရင် ယင်မတောင် မသမ်းဖူးတဲ့ သူဆိုတော့ ကျုပ်ကိုခုလို အမိနှင့် တွဲပြီးသွားတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး မေးကြတာပေါ့’

အောင်မယ်.... ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ကြိုက်မယ့်သူမရှိလို့ မစွဲတဲ့ ရုပ်

ကများ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုရယ်လို့ ဂုဏ်ဖော်နေရသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုဖော် မသူတော်တစ်ပါး တိုးလာပါလား၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟု သီရိ
စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး -

‘အို... ဒီကလဲ ရှင့်လိုပဲ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ခုလိုတွဲသွားတာ ဒါပထမ
ဆုံးအကြိမ်ပဲ’

သူက လူပျိုစစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်တော့ သီရိကလည်း အားကျ
မခံ ကြော်ငြာလိုက်မိသည်။ ။

‘ကဲ... ဆိုက္ကား မြန်မြန်နင်းကွာ၊ မြန်မြန်ရောက်မှ နားအေးမယ်’

သူတိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဆိုက္ကားသမားသည် ပြုံးလိုက်ပြီး သဲမြေထဲ
တွင် ဆိုက္ကားကို မတ်တပ်ရပ်ကာ အားသွန်ခွန်စိုက် နင်းလိုက်ပေတော့
သည်။ ။

အခန်း(၂)

သီရိတို့ စီးလာသော ဆိုက္ကားသည် ကွမ်းသီးပင်နှင့် အုန်းပင်တွေ ခြံပတ်လည် ဝန်းရံထားသော အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ -

‘အမေရေ...’

သူ့အသံကြောင့် မြေပြင်တွင် အစာရှာနေကြသော ကြက်ငယ်လေးများ သည် ကြောက်လန့်တကြား မိခင်ကြက်မကြီး ရင်ခွင်တောင်ပံအောက်သို့ ပြေးဝင်ခိုလှုံကြလေသည်။ ။

‘ဟေး...’

ခြံဝင်းအလယ်မှ အသံတစ်သံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။

‘အမေ... ဒီမှာ ဇာခြည့်သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာပဲ’

သူ့အပြောကြောင့် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး -

‘ဘာလဲ လူကိုမယုံလို့ လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အမိကို ကျုပ် မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အမိပြောလို့သာ ယုံလိုက်ရတယ်’

သူ့စကား ကြားလိုက်ရ၍ သီရိရင်မှာ ဒေါသတရားတွေ ကိန်းအောင်းသွားကာ -

‘မယုံရင် ဇာခြည့်ဆီပို့ပေး၊ သွားမယ်’

‘သွားချင်ရင် အမေပို့ခိုင်း၊ ကျုပ်က အလုပ်ရှိတယ်’

သူက မချိုမချင် ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့် ပြောပြီး သီရိ၏ အဝတ်အစားသေတ္တာကို အိမ်ထဲသို့ ယူသွားလေသည်။ ။

‘လာ သမီး... သမီးကို အဒေါ်တို့ စောင့်နေတာ’

ဇာခြည့်မိခင် ညွှန်ပြသော ကွပ်ပျစ်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ဇာခြည့်အစ်ကို အပြောကြောင့် သီရိ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာသည် ကို အထင်အမြင်သေးကာ ဆက်ဆံနေသလား။

‘အဒေါ် ဇာခြည့်ကျောင်းက ဝေးသလား’

သီရိအမေးကို ဇာခြည့်အမေက ချက်ချင်းမဖြေ။ အံ့ဩသည့် မျက်နှာပေးနှင့် သီရိမျက်နှာကို အကဲခတ်နေပြီးမှ -

‘မဝေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

ဇာခြည့်မိခင် ဒေါ်ဥမ္မာအမေးကို သီရိ ပြန်ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိ။ ရင်မှာ မချိုခံစားနေရသည်။ ။ ဒေါ်ဥမ္မာကလည်း လူကဲခတ်မည့်။ သားဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဖြစ်ပုံဆန်းသွားသည် ကို သဘောပေါက်မိပြီး -

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သားက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ သူ့ညီမကို ခပ်တည်တည်နဲ့ စနောက်နေကျဆိုတော့ ဇာခြည့်သူငယ်ချင်း သမီးကိုလည်း ညီမလေးလို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ပြီး စလိုက်တာပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အဒေါ်တောင်းပန်ပါတယ်’

ဒေါ်ဥမ္မာ၏ ဖြေသိမ့်စကားနှင့် တောင်းပန်မှုကြောင့် နောက်ကြောင်း

ပြန်လှည့်ရန် အရှိန်ပြုပြီးမှ သီရိ မာန်လျှော့လိုက်ပြီး -

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာခြည့်ကျောင်းကို သိချင်လို့ မေးတာပါ’

‘အေး... နောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့၊ ကဲ... သမီး ခရီးပန်းလာတယ်၊
အနားယူလိုက်ဦးနော်’

ဒေါ်ဥမ္မာက သီရိကိုပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ -

‘မအေးရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည် လာပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး၊ ဧည့်သည် မမလေး ရောက်နေတာသိလို့
ထမင်းပွဲပြင်နေတာ၊ ရေအရင်ချိုးလိုက်ပါလား မမလေး’

သီရိထက် အသက်ငယ်ပုံရပြီး သွေးရင်းသားရင်းထဲက အဖော်ပြု
ခေါ်ထားပုံရသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

သီရိက မအေး အမေးကိုဖြေပြီး ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

‘မအေး ညည်းအစ်ကိုလေးကော...’

‘ဂဏန်းကုန်းဘက် ထွက်သွားတယ်’

ဟင်း... သူဘယ်ကနေ ထွက်သွားပါလိမ့်။ အင်းလေ... သူ့အိမ်ပဲ၊ ဘယ်အပေါက်ကထွက်ရင် ဘယ်ရောက်မယ်ဆိုတာ သူသိသလို သူ သီရိကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လို့ လား၊ မဆိုင်ရဲလို့ လားဆိုတာလည်း သူသာ အသိဆုံးဖြစ်မည်။

‘မအေးရေ... ချိုးရေဖြည့်ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး’

‘လာ သမီး၊ ရေချိုးလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်’

တော်သေးသည် ။ ဇာခြည်မရှိသော်လည်း ဇာခြည့်မိခင် ဒေါ်ဥမ္မာနှင့် မအေးက ခင်စရာကောင်းသည် ။ သီရိ မကြောင်ရ။

ဒေါ်ဥမ္မာသည် ခေတ်မီသည် ။ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟု လည်း သီရိ သိထားသည် ။ သို့သော် ဒေါ်ဥမ္မာ၌ ပညာတတ် လက္ခဏာတို့ ဘာမှ မတွေ့ရ။ လယ်သူမကြီးတစ်ဦးနှင့်ပင် တူနေသည် ။

သို့ပေမဲ့ အဒေါ်အိမ်သည် ခေတ်မီသည် ။ အိပ်ခန်းများ နှင့် ရေချိုး ခန်း ရှိသည် ။

‘ဇာခြည့်အခန်းလေ၊ သမီး ဒီမှာ နေ’

ဒေါ်ဥမ္မာက သီရိအား လိုက်ပို့ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

‘ခေါင်းရင်းအခန်းက အဒေါ်အိပ်တယ်၊ သားအခန်းက အဒေါ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းလေ’

ဇာခြည့်အခန်း၌ သီရိအား နေရာချထားပေးလေသည် ။ အခန်းသည် မွေ့ယာ၊ စောင်များ နှင့် ကုတင်၊ ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံနှင့် လိုလေသေးမရှိ ပြည့် စုံနေသည် ။

တောမြို့ ခြံအကျယ်ကြီးတွင် ဤကဲ့သို့ ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များ ရှိလိမ့်မည်ဟု သီရိ မသိခဲ့ပါချေ။

ရေချိုးလိုက်ရသည့်အတွက် နွမ်းပန်းသမျှ ပြေသွားလေသည် ။ ခရီး ပန်းခွဲသဖြင့် ခေါင်းလျှော်လိုက်သေးသည် ။

ရေချိုးခန်းကထွက်တော့ လူမှာ အတန်ငယ် လန်းဆန်းကာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ။

‘ကျွန်မ သနပ်ခါး သွေးပေးရမလား မမ’

မအေးက မေးသည်။ ။

‘အားနာစရာ’

‘ရပါတယ် မမလေးရာ၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည် ကို ဧည့်ဝတ်ကျောစွာ ပြုစုရမှ ကျွန်မတို့ က ကျေနပ်တာ’

ရိုးသားဖြူစင်သော မေတ္တာစကားကြောင့် သီရိ ရင်မှာ အေးမြသွားပြီး ရောက်ရောက်ချင်း ဇာခြည့်အစ်ကို မင်းဇေယျဆိုသူ ပေးလိုက်တဲ့ အဖုအထစ်လေးတွေ ပြေစပြုလာသည်။ ။

မအေးသွေးပေးသော သနပ်ခါးကို မျက်နှာပေါ် ညီညာစွာ လိမ်းခြယ်လိုက်ပြီး ရေပြောင်းရေလွဲ ဒေသစိမ်းနေသေးသည် မို့ အင်္ကျီမြန်မြန် ဝတ်လိုက်သည်။ ။

‘ပြီးပြီလား သမီး လာ’

ထမင်းဝိုင်းသည် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းနှင့် ဟင်းလျာများက စုံလင်လှသည်။ ။

‘သမီး ဝက်သားစားရဲ့ လား’

‘အကုန်စားတယ် အဒေါ်၊ ဒါနဲ့ သား ထမင်းစားသွားသေးလား မအေး’

‘စားသွားတယ် ကြီးကြီး၊ အစ်ကုလေးလေ ထမင်းကို ကျားလိုက်သလို စားပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ဧည့်သည် အနေခက်မှာ စိုးလို့ တဲ့ အ

ဟင်း...ဟင်း...’

မအေးစကားကြောင့် ဒေါ်ဥမ္မာပြောသလို သူက သီရိအပေါ် ခင်မင်မှု နှင့် စနောက်သွားပါလားဟု မှတ်ချက်ပြုကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ။

သီရိအတွက် ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်း ချပေးထားပြီး အဒေါ်က လက်နှင့် စားသည်။ ။

‘အဒေါ်က လက်နဲ့ စားရတာ အားရတယ်၊ နောက်ပြီး အရိုးထွင်ရ တာလဲ လွယ်တယ်’

ဒေါ်ဥမ္မာက သီရိမမေးဘဲ ရှင်းချက်ထုတ်နေသည်။ ။

‘အဒေါ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်’

သီရိလည်း အဒေါ်စကားကို ထောက်ခံလိုက်ပြီး ရောမပြည်ရောက် ရောမလိုကျင့်သည့်အနေဖြင့် လက်နှင့်စား လိုက်လေသည်။ ။ ပင်ပန်းနေ ချိ လား၊ ဟင်းချက်ကပဲ ကောင်းချိ လားမသိ။ သီရိ ခံတွင်းတွေ့ကာ ထ မင်းမြိန်လှပေသည်။ ။

အခန်း(၃)

အဏ္ဏဝါ ပင်လယ်ပြင်၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ ကျောက်ဆောင်မှာ ပေါ်မှ နေ၍ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကို သီရိ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို တိုက်ခိုက်လာသော လေအေးကို အားပါးတရ ရှူလိုက်သည်။ ။

သဘာဝ၏ အလှအပတွေကို ကြည့်နူးခံစားရင်း သီရိဘဝကလည်း ပင်လယ်ပြင် ရေလွှာပေါ် မျောပါနေသော အရာများ နှယ် ဦးတည်ရာမရှိ ၊ အနာဂတ် အခြေအနေကို ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာက ဘယ်လိုများ ခိုင်းဦးမလဲမသိ၍ တွေဝေနေမိသည်။ ။

သီရိရှေ့ ရေလွှာပြင်ပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် သီရိရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသော အရာကြောင့် သီရိ လန့်သွားသည်။ ။ ရေသတ္တဝါလား၊ လူလား ခွဲခြားမရ။ စိုးထိတ်ကာ ကြောက်အားပိုသွားမိသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည် မို့ အသေအချာ ရင်ထိတ်စွာနှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေသတ္တဝါတော့မဟုတ်။ ရေသရဲလား မသိ။ ဆံပင်က ရေစိုနေပြီး မျက်နှာတစ်ဝက်ဖုံးနေသဖြင့် ရေသရဲတော့ မဖြစ်နိုင်။ လူသရဲလား။ ကျောချမ်းလာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ။

‘ဟေ့... မပြေးနဲ့ လေ’

ရေထဲက ထွက်ပေါ်လာသော အသံကို စိစစ်မိလိုက်သည်။ ။ ကြားဖူး

သလိုဖြစ်ပြီး ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ တွေးကြည့်နေမိသည်။ ။

‘မကြောက်ပါနဲ့ ၊ ကိုက်မစားပါဘူး’

အသံရှင်က ဆက်လက် အသံထပ်ပေးပြီး မျက်နှာပေါ်ရှိ ဆံပင်ကို သူ့ ညှာလက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ မင်းဇေသူ ဖြစ်နေသည်။ ။

ဟင်း... ဘယ်သူများ လဲလို့ ။ မတွေ့ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ချင်လို သူက လူကို အလန့်တကြားဖြစ်အောင် လုပ်ရက်တယ်။ မုန်းဖို့ ကောင်း လိုက်တာ။

သူများက သဘာဝအလှကို ခံစားနေတာ။ သူ့ကြောင့် ခံစားမှုရသ တွေ ထွက်ပြေးသွားသည် မို့ သူ့ကို မျက်စောင်းလေးဝှေ့ကာ ထိုး လိုက် လေသည်။ ။

သူက အပြောသံစဉ်ရပ်ကာ သီရိကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဗို့အား (၁ ၅၀၀) အားနှင့် ကြည့်နေလေတော့ သီရိလည်း မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး လေတိုက်ရာကို ရွေ့လျားလှုပ်ခတ်နေသော လုံချည်အနားကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲစေ့လိုက်မိသည်။ ။

ပျော့ပျောင်းသော စပန့်သားကို အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ လုံချည်စကတ်ရဲ့ အသားကပ်နေခြင်းသည် ကြည့်နေသူ သူ့အတွက် မော်ဒယ်ရှိုးပြနေသည် အလား ထင်နေရသည်။ ။ သူ့အကြည့်ကို မခံစားနိုင်တော့ အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်လုံးလွှဲကာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

‘ခုမှ ပိုလှသွားတယ်’

ခက်ပါတိ။ သူ့ကို မမြင်ချင်လို့ ကျောပေးလိုက်ခါမှ မော်ဒယ်များ လို နောက်အလှ လှည့်ပြသည့်နှယ် ဖြစ်သွားကာ သူ၏ ကောက်ချက်ချခြင်း ကို ခံလိုက်ရသည်။ ။

ရင်မှာ ရှက်ဒေါသလေးများ မွေးဖွား လာပြီး သူ့ကို တုံ့ပြန်ပြောရန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင် ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် ရေစပ်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေသော သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ။

တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းသားနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ရင်သားနှင့် အရပ်ကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသမှုတွေကို သီရိ စေ့စေ့ မကြည့်ရဲ။ ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် ကိုလူချောကို မျက်လုံးရှက်မိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် တုံ့ပြန်ပြောကြားလိုက်မည့် ဒေါသစကားတွေ ထွက်မလာဘဲ ထပ်မံပြီး မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ သဘာဝအလှတွေ ကြည့်ပြီး တစ်ပြည်က ချစ်တဲ့ သူ့ကို လွမ်းဆွတ်နေတယ် မဟုတ်လား’

သူ စွပ်စွဲလိုက်ပုံက ‘အကျိုးလို၍ ညောင်ရေလောင်း’ဆိုသည့်နှယ် သီရိထံမှ စကားကြားလို၍ လား၊ သို့မဟုတ် သီရိစိတ်အခြေအနေကို သိလို၍ လားမသိ။

သီရိကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ရန်ကုန်သူပဲ။ အပွေးမြင် အပင်သိပြီး သားမို့ တုံ့ပြန်မှုမပြု။ မသိသလို နေလိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဟုတ်မှန်တာပြောလို့ အဖြေခက်နေပြီလား’

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းသဘော ကျရောက်နေသည်။ ။ မမှန်ကန်သော စွပ်စွဲချက်ဖြစ်သဖြင့် တုံ့ပြန်ရန် အားယူလိုက်ပြီး-

‘ပြန်မပြောချင်လို့ နေတာ၊ ဟုတ်လို့ ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

‘မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်၊ မပြောချင်ရအောင် ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အို... ရှင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ပြောရအောင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် ပြန်ကြည့်ပါဦး’

သီရိအပြောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်ပြီး သတိထားလိုက်မိ၍ လားမသိ၊ ကျောက်ဆောင်ဘေး ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ပို၍ ဆိုးသွားသည်။ သီရိက ကျောက်ဆောင်ပေါ်က သူက အောက်က။ သီရိ ပို၍ မနေတတ်တော့။ ဒါကြောင့် ကျုံ့ကျုံ့လေး ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ကာ သူ့ကို ကျောပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ... အမိ ကျုပ်ကို ကျောပေးထားတော့ ကျုပ်ကို အမိမမြင်ရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမိကို ကျုပ်မြင်နေရတာ၊ အင်း... သေသေချာချာကြည့်မှပဲ အမိ သိပ်လှမှန်း သိရတော့တယ်’

သီရိနောက်ကနေ သီရိကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောနေသောကြောင့် သီရိ မနေတတ်တော့။ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေရာမှာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ပြောတာကို ဖြေပါဦး၊ အမိ ဘယ်သူ့ကို တမ်းတပြီး လွမ်းအားပိုနေသလဲလို့’

‘ကျွန်မမှာ မိဘနဲ့ ဝေးနေရသူမို့ တမ်းတစရာ မိဘကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး’

‘ယုံရမှာ လား’

‘အို... ရှင် ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ရှင်ယုံအောက်လဲ ကျွန်မက ပုံတောင်မပြောဘူး’

‘ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက်သေးရင် ဘာလဲတော့ မသိဘူး’

‘ရှင့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းပြီး မပြောနဲ့ ၊ ကျွန်မက သန့်သန့်လေး’

‘ကြိုက်တယ်’

‘ဘာကြိုက်တာလဲ’

သူ့ရဲ့ အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ပြောစကားကြောင့် သီရိ ကြက်သီးမွေး
ညင်း ထသွားသည်။ ။

‘ဪ... ဘယ်သူမဆို သန့်တာကို ကြိုက်ကြတာပဲ၊ အမိကော မကြို
က်ဘူးလား’

‘ကြိုက်တယ်’

‘ကြိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ကျုပ်ကလဲ သန့်သန့်လေးပဲ’

‘မယုံပေါင်’

‘အမိယုံအောင် သက်သေပြရမှာ လား’

‘ပြစရာမလိုဘူး သိတယ်’

‘ဘာသိတာလဲ’

‘ဘာသိရမှာ လဲ၊ ခုပဲကြည့်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရှက်
မရှိတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ လာချောင်းတာလေ’

‘ဪ... ဒါလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ရေကူးနေတုန်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်က
မိန်းမချောလေးကို လှမ်းမြင်ရတော့ ရေနုတ်သမီးလား၊ ဥစ္စာစောင့်လား
ဆိုတာ စူးစမ်းချင်တဲ့ ဝါသနာကြောင့် လာကြည့်မိတာပါဗျာ’

‘ခုသိရပြီ မဟုတ်လား ပြန်တော့’

‘အင်း... ပြန်တော့ ပြန်ချင်သား၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချောလွန်းလှတဲ့ မိန်းမ လှလေးနဲ့ စကားပြောနေရတော့ မပြန်နိုင်အောင် ညွတ်ကွင်းမိနေပြီလေ’

‘အို... ရှင်မပြန်ရင် ကျွန်မပြန်မယ်’

သီရိလည်း ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန် အဆင်း အမှတ်မထင် ချော်သွားသောခြေကြောင့် မထိန်းနိုင်တော့ပဲ -

‘အမေ့...’

တော်သေးရဲ့ ၊ ကျောက်ဆောင်အောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းပွေ့လိုက်သည့်အတွက် သက်သာရာရသွားသည် ။

သို့သော် ကျားကြောက်လို့ ပြေးမိပါရဲ့ ၊ မှောက်ရက်လဲကာ ကျား ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည့်အဖြစ်နယ်။

‘အို... လွှတ်ပါ’

သူက မလွှတ်သည့်အပြင် သီရိကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလေသည် ။ ဆင်နှာမောင်းသဖွယ် ရစ်ပတ်ထားသော သူ၏ လက်များ သည် သီရိ ရုန်းသော်လည်း မလွတ်၊ လှုပ်သော်လည်း မပြေ။ အားအင်တွေ ကုန်ခန်း၍ လာသည် ။

‘ဂိုး’

ကျယ်လောင်သော အသံကြောင့် သီရိ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်မဟုတ် သုံးထပ်သား အခန်းနံရံကို တွေ့ရသည် ။

သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်နေသည် မဟုတ်။ မွေ့ရာပြင်ဖြစ်နေသည်

။

တော်ပါသေးရဲ့ ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြစ်နေလို့ ။ အိမ်နောက်ဖေး သဲ
သောင်ပြင်မှ ဘောလုံးပွဲကြောင့် အိပ်မက်တိုခဲ့ရသည် ။ အင်း... ဘော
လုံးပွဲမှ အသံသာ မကြားရလျှင်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ မတွေ့ဝံ့စရာပါ
လားနော်။

သို့ပေမဲ့လည်း အိပ်မက်အရှိန်ကြောင့် အပျိုစင်လေး သီရိ ရင်ခုန်
လှိုက်မောမှုက မပြယ်တပြယ် ဖြစ်နေမိသည် ။

အခန်း(၄)

အသူရာ နေမင်းကြီးသည် အဏ္ဏဝါပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ၎င်းလျှိုးတော့ မည့်အလား နှုတ်ဆက်အပြီးနှင့် အလင်းဖျော့ဆောင်နေသည့် ညနေ ဆည်းဆာချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ ။

ဖော်ဝေးသူတို့ ကို အလွမ်းဝေနေစေနိုင်သကဲ့သို့ နေမင်း၏ နှုတ်ဆက်အလင်းကို အသုံးချကာ သဲသောင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ဘောလုံးက စားနေကြသူများကလည်း ပျော်လို့ မော်လို့ မဆုံးနိုင်ရှိနေကြသည်။ ။

တစ်နေ့တာအနွမ်းကို အပန်းဖြေရင်း လေညင်းခံလမ်းလျှောက် နေ ကြသူများကလည်း ဒုနှင့်ဒေး။

ထို့အပြင် ရေလွှာကိုစီးပြီး ရေကူးနေကြသူတွေကလည်း နွမ်းပန်း သမျှကို ဖြေဖျောက် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ။

ပင်လယ်ပြင်အလှနှင့် ငွေသောင်ယံ၏ သဘာဝရှုခင်းများကို အိမ် နောက်ဖေးခြံဝမှ နေ ကြည့်နေသော သီရိ ရှုမျှော်ခံစားနေမိသည်။ ။

သီရိအကြည့်က ဘောလုံးအကန်နေသူတို့ ထံ ရောက်ရှိသွားပြီး နေ့ လယ်အိပ်မက်ထဲက သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ခုန်သွားမိသည်။ ။

သူ့ကြည့်ရတာ အိပ်မက်ထဲကသူ မဟုတ်သလို ဘောလုံးကိုသာ အ လေးထားကန်နေသည်။ ။

အင်းလေ... သူ့အိပ်မက်ထဲ ကိုယ်သွားတာမှ မဟုတ်၊ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲ သူရောက်လာတော့ သူက သိဟန်မတူ။ သီရိမှာ သာ မလုံမလဲ ရင်ခုန်လှိုက်မောမိနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခြေသလုံးတွေက တုတ်ခိုင်ပြီး ကြွက်သားများက မြောင်းထနေပေသည်။ ။ ယောက်ျားပီသသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အားကောင်းမောင်းသန် လှုပ်ရှားနေသော မင်းဇေသူကို ရင်သပ်ရှုမောနေစဉ် -

‘ယောက်မ’

နောက်ကနေ အမှတ်မထင် ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိသည်။ ။

‘ကြည့်စမ်း... လန့်သွားတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှ လွဲရော ဘောလုံးက နံနေတဲ့ အစ်ကို့ဆီ အာရုံရောက်နေလို့ ဖြစ်မယ်’

သူခိုးလူမိသည့်နှယ် ထိတ်ပျာသွားသည် ကို ဇာခြည်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည် မှာ မှန်ကန်နေပေမယ့် အရှက်ပြေသိက္ခာဆည်လိုက်ပြီး -

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆည်းဆာအလှကို နစ်မျောနေလို့ ပါ’

‘ဟုတ်ရဲ့ လား ယောက်မရော၊ ငါ့အစ်ကိုကို တွေ့နေတာနဲ့ ငါ့ကို မေ့သွားပြီလား’

ဇာခြည်သည် သူ့အစ်ကိုဆီ မျက်စပစ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

သီရိ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ။ ယခင်က သူ့အားယောက်မဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ စပြောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုမှ မခံစားခဲ့ရ။ ။ ယခု ခေါ်သောအခါ၌ သီရိ ကျောချမ်းသွားသည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အစ်ကို မိရဲ့ လား’

‘တော်စမ်းပါ၊ ဘုကလန့်ကြီး’

‘ကျီစယ်တာဖြစ်မှာ ပါ၊ အစ်ကိုက ဘုကန့်လန့်ကျပေမယ့် အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ ၊ ချောပါတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ ဆို ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါတယ်နော်’

‘သွားစမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ နင်တော်တော် စိတ်ချမ်းသာနေတယ် ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဝပြီး လှနေလို့ ’

သီရိအပေါ် အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်နေသည့် သူ့အစ်ကိုနှင့် ပတ်သက်သော မြားဦးကို သီရိ လွှဲပစ် လိုက်လေသည် ။

‘ယောက်မက ပိန်တယ်ဟာ’

‘မော်ဒယ်လေ၊ ခုခေတ်က မော်ဒယ်လ်ကိုယ်လုံးမှ မိတာမှတ်လား’

သီရိက မိမိ၏ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို မော်ဒယ်လ်အဖြစ် ဂုဏ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘မော်ဒယ်လ်မနေနဲ့ ၊ နောက်ဆို ငါ့အစ်ကို ရှာကျွေးတဲ့ ထမင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းတွေကိုစားပြီး ဝလာမှာ ပါ’

‘အစုတ်ပလုတ်မနော်... ဟွန်း’

ပြောလေကဲလေမို့ သီရိက ဇာခြည့်လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည် ။

‘သူငယ်ချင်း ဘာမှ အားမနာနဲ့ ၊ ငါ့အမေနဲ့ အစ်ကိုက သိပ်စေတနာကောင်းကြတာ၊ ပျော်ပျော်သာနေ၊ လောကကြီးမှာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်

စရာတွေချည်းပါပဲ’

ဇာခြည်က သီရိ၏ စိတ်ဝေဒနာ တစ်စွန်းတစ်စကို သိထားသူမို့ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် အားပေးလိုက်သည်။ ။

‘ငါပျော်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘အေး... ပျော်လို့ တစ်သက်လုံးနေမယ်ဆိုရင်လဲ ငါ့အစ်ကိုက ကျွေးထားမှာပဲ’

‘နင်နော်’

အဖျားခတ်၍ စလိုက်သော စကားကြောင့် သီရိသည် ဇာခြည်ကို အံ့ကြိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

‘အင်း... ပြောသာပြောရတယ်၊ နင့်မှာ လင်းလင်းရှိပြီးသားဆိုတော့ ငါ့အစ်ကို အသည်းကွဲမှ လဲ စိုးတယ်၊ ဒီလိုတော့ မ လုပ်သွားပါနဲ့ နော် ယောင်းမ’

‘တော်စမ်းပါဟယ်’

ဇာခြည်၏ နင့်မှာ လင်းလင်းရှိပြီးသားဟူသော စကားသည် သီရိ နှလုံးသားကို ဝန်ပိစေသည်။ ။ နှလုံးသားကို ဦးနှောက်နှင့် ချုပ်နှောင်ထား၍ ရသလား။ သီရိရင်ထဲ လေးလံသွားသည်။ ။

‘ဟော... ငါ့အစ်ကို လာနေပြီ’

သီရိတို့ ရှိရာသို့ ဘောလုံးကန်ပြီး တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေသော သူကြောင့် သီရိ အိပ်မက် မပြယ်တပြယ်နှင့်မို့ မလုံမလဲနှင့် မကြည့်ရဲဘဲ မျက်လွှာချကာ အမြင်လွှဲနေလိုက်သည်။ ။

‘ဇာခြည် ဟုတ်လား’

ရုတ်တရက် အဆက်အစပ်မရှိသော မင်းဇေသူ အမေးကြောင့် ဇာတြည်က သီရိမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်ကာ -

‘ဘာဟုတ်ရမှာ လဲ အစ်ကိုရဲ့’

‘ဇာတြည်သူငယ်ချင်း သီရိ ဟုတ်မဟုတ်မေးတာပါ’

ရောက်စက အရှိန်မပြယ်ဘဲ သီရိကို လှမ်းစလိုက်မှန်း သီရိနားလည်သွားသည် ။ သူ့အိမ်မှာ နေရမှာ မို့ သူ့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို လိုက်လျောညီစွာနှင့် -

‘ကဲ... ဇာတြည်၊ ငါဟာ နင့်သူငယ်ချင်း သီရိဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံလိုက်ပါဦး၊ နင့်အစ်ကိုက ငါ့ကို အထင်သေးနေလို့’

‘အို... မှားမယ်၊ ကျုပ်က အထင်သေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်လို့ စတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ အစ်ကိုက ဒီလိုပဲ တည်တည်နဲ့ နောက်တတ်တယ်၊ စိတ်မရှိနဲ့ နော်’

သီရိ ရင်ထဲက မပါသော်လည်း အားငယ်နေရတဲ့ အားနွဲ့သူပမာ နွဲ့ပြလိုက်သည် ကို မောင်နှမနှစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ကြသည် ။

သီရိ ရင်ထဲမှာ သူတို့ ရဲ့ ဝန်ချမှုတွေကို ကျေနပ်မှုအပြုံးနှင့် ကျေနပ်နေမိသည် ။ သို့ပေမဲ့ သည် လိုတောင်းပန်ရုံနှင့် မကျေအေးနိုင်တဲ့ မျက်နှာပေးနှင့် မဲပြုံးလိုက်ပြီး -

‘မကျေနပ်လဲ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့၊ သီရိက သူတို့ အိမ်မှ တစ်ပါး အခြားအိမ်မှ မရှိတာ’

‘ကဲပါ... အမိကျေနပ်အောင် ကျုပ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ပြော’

‘ယောင်းမကလဲ’

‘ဘာယောင်းမလဲ၊ အဲဒီယောင်းမကြီးကိုလဲ အရင်ပြင်လိုက်ဦး’

‘ယောင်းမကိုပြင်ရအောင် ယောင်းမက ဘာချွတ်ယွင်းနေလို့ လဲ ပြစမ်း’

‘ကောင်မစုတ်’

ဇာခြည်က သီရိကိုယ်လုံးကို ဝေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သီရိက ဇာခြည်ကိုထုရန်ရွယ်၊ ဇာခြည်က ရှောင်ပြေး၊ သီရိကလိုက်။ မင်းဇေသူကတော့ သီရိတို့ ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက် ရင်ဝယ်ကြည်နူးမှုက တသိမ့်သိမ့်။
